

Tronfjellposten

SPESIALUTGAVE Nr. 6

Uke 31 * Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet * 2021

Swami Paramananda, Banagram ashram, Bengal, India 1984. Foto: Asgeir Arnesson.

I SØKEN ETTER SANNHET

MINE OPPLEVELSER MED
SWAMI PARAMANANDA

SELVBIOGRAFIEN TIL EN YOGI FRA VESTEN

BJØRN PETTERSEN

© Copyright

Bjørn Pettersen

og

Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet
2560 Alvdal
Norge

Denne selvbiografien kan ikke gjengis helhetlig eller i deler,
på noe medium eller i noe media,
spesielt ikke sosiale medier,
uten forfatterens eller utgiverens skriftlige samtykke.

Dette gjelder også for oversettelse til andre språk.

Det oppfordres derimot til å skrive og dele omtaler, gjerne på sosiale medier,
og dele lenker som viser til kilden:

www.tronuni.org

INNHold

Forord

Innledning

Forvandlingens kondor
Huggormens budskap
Ios i mitt hjerte
Ashramen i Rishikesh
Kosmiske lotuser
En indisk yogi på Tronfjell

(1) Paramanandas smil

Uventet besøk fra Syd-India
Brev fra Swami Paramananda Giri
Fangenskap i Rishikesh
Første møte med Paramananda
Tripti Ma
Fem dager i Ranchi
Mantra-diksha
Ramakrishna darshan
Problemer i Alvdal

(2) Meditasjonens kunst

-[Tilpasning til Banagram](#)
-[Livet i Paramananda Mission](#)
Mental kommunikasjon
Reisen til Syd-India
Mahashivaratri og Balyogi-darshan
Malaria og sannyasa
Om-karam
Banagram og Kathmandu
Malaria i Norge

(3) Transcendens

Sadhana på Shantibu
Fresende kundalini
Innenfor Paramanandas aura
Guru kripa
Besøk av venner fra Norge
Asgeirs bortgang
Turiya på Shantibu
«... slik rishiene puster»
Baul i Himalaya

(4) Samlivet med Paramananda

Ankomsten til Norge
Paramanandas tilblivelse og livshistorie
Fredsplatået på Tron
Sannheten om Sri Anandas gjenfødelse
Baul på Tronfjell
«... vi er nesten den samme ...»
På Inter-Rail i Europa
Nord-Norge-tur
Tapt manuskript

(5) Fredsuniversitetet på Tron

Valfart til Banagram
Hulene ved Udayagiri
Tripti Ma kommer til Norge
Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet
Paramananda kommer igjen til Norge
Piknik på Ganges
Paramananda til Norge for tredje gang
Livskunstkurs ved Savalen
Vanskeligheter og intrigespill

(6) For evig Paramananda

Siste fremtreden i Norge
Budskap og forutsigelser
Paramananda forlater sin fysiske kropp
Stor sorg i Banagram
Splittelse og oppløsning
Paramanandas siste leksjon
Essensiell lære
Hvem er Paramananda?
Paramanandas dikt «Jeg»

Utleddning

Reinkarnasjon og Rishier
Øst og Vest
Vitenskap og åndelighet
«Sjel» og sinn
Guru og Sishya (lærer og elev)
Søken etter Sannhet
Formålet med livet

Etterord

MEDITASJONENS KUNST

Tilpasning til Banagram

Vi ankom Kalkutta torsdag den 25. oktober 1984, og ble møtt på flyplassen av Devendranath og et nytt bekjentskap, Swami Purnananda, som gjennom flere timer og ved hjelp av flere forskjellige typer offentlige og private transportmidler, loset oss trygt fram til ashramen ved Banagram. Det ble et hjertelig gjensyn med Paramananda for min del, og et første møte for Asgeir og Glenn sin del som gjorde dype inntrykk på dem begge to.

Vi ble innlosjerte alle tre på ett rom i første etasje i en fire-roms, to-etasjes, ganske ny leirhytte med stråtak, som lå like ved hytta til Paramananda. Tripti Ma hadde en stund før flyttet inn i rommet over oss, og pleide å servere te til ashrambeboerne og til besøkende til forskjellige tider av døgnet. Vi lå på tynne stråmattor på leirgulvet, og etter hvert som vinteren kom i november og det ble kaldt om nettene, sørget Paramananda for at masse fin rishalm ble lagt inn til oss i tykke lag på gulvet så vi ikke skulle fryse. Det ble meget varmt og komfortabelt, og vi trivdes godt på alle måter.

Det eneste som føltes vanskelig med den enkle livsstilen der, var at det ikke fantes noe toalett i ashramen på den tiden, og alle måtte derfor gå ut på de åpne markene for å gjøre sitt fornødne, slik det gjøres på landsbygda (og til og med for mange i byene) overalt i India. Hvis du var skikkelig trengt og måtte forte deg ut midt på lyse dagen, og helst ikke altfor langt av gårde, kunne det godt hende at noen folk fra landsbyen kom forbi og stoppet opp på kloss hold for å se på deg. De hadde naturligvis aldri tidligere sett en hvit mann sitte slik, så det var nok interessant! Særlig vanskelig var det for Asgeir som bare hadde ett bein og brukte krykker, for den protesen han som oftest benyttet, ble ubrukelig i slike situasjoner. Med erfaringer fra forrige gang jeg hadde vært der, og med tanke på nettopp dette, hadde jeg fått Asgeir til å anskaffe seg en sammenleggbare liten fotskammel. Det var en slik fotskammel som klassiske gitarister ofte bruker for å få mer høyde på det benet der gitaren hviler. På den måten kunne han få støtte på fotskammelen for lårstumpen sin på den siden han ikke hadde noe bein, når han satt på huk. Det fungerte ganske bra, heldigvis.

Ellers var de daglige badene våre under ei vannpumpe foran kjøkkenet, med massevis av blek, naken, vestlig hud og mengder av sjamposkum i hår og skjegg, i all åpenhet til offentlig beskuelse og forlystelse, ikke akkurat det vi likte best. Dette representerte en kombinasjon av flere ting de fleste bygdefolk der aldri hadde sett før: hvit hud, blondt hår, store kropper, såpe og sjampo. I tillegg

hadde Asgeir rødt skjegg, og selvfølgelig: bare ett bein.

Det var vel ikke så rart at det ble folkestimling. Og så tilkommer det at landsbyfolk i India er ekstremt uskyl-dige, og siden de alltid lever veldig tett sammen, med en masse folk rundt seg alltid, har de ikke den minste anelse om privatliv, som er så hellig for oss og som vi tar som en selvfølge i Vesten. Men vi fant etter hvert en løsning ved å legge badet til en tid på døgnet da det ikke var dagslys og ikke mange besøkende utenfra.

Maten trivdes vi godt med. Den var såre enkel både i innhold og tilberedning, men ren og velsmakende, og besto som regel av ris, poteter og en eller to typer grønnsaker. Vi tilpasset oss i det hele tatt bra med både klesstil og livsstil for øvrig. En av de aller første dagene da vi var sammen med Paramananda i landsbyen om kvelden, hvor han fikk sin sedvanlige kveldsmat servert hos familien Mukherjee, spurte han oss smilende, henvendt mot meg, om hvordan vi, som kom fra en så totalt forskjellig kultur langt borte fra, skulle kunne klare å leve der sammen med dem under slike enkle kår? «Å, vi vil tilpasse oss», svarte jeg kontant tilbake. Paramananda humret fornøyd og bemerket for alle de andre til stede at: «Slik er alltid holdningen til en åndelig person – han kan reise hvor som helst i verden uten problemer.»

Bare seks dager etter vår ankomst til India, onsdag den 31. oktober 1984, ble statsminister Indira Gandhi skutt og drept av sine egne livvakter, og det hersket opprørstemning over det meste av India. Personer ble slått og endog drept mer eller mindre tilfeldig på åpen gate rundt omkring i landet, også i vår nærmeste by Burdwan, og vi tre fra Vesten fikk foreløpig forbud mot å reise inn til byen, til situasjonen og gemyttene hadde roet seg. Alle følte sorg, og Paramananda lukket seg inne i hytta si i bønn og meditasjon for Indias framtid, ble det sagt.

Brahmachariene Hari og Keshab i Banagram ashram 1984.
Foto: Asgeir Arnesson.

Typisk motiv fra en bengalsk landsby: Leirhytter med stråtak, dammer, store trær, buskap, hunder og barn, samt, selvfølgelig, sterk sol, og vanskelig å ta bilder midt på dagen. Her fra Banagram landsby. Foto: BP. 1985.

Livet i Paramananda Mission

Banagram ashram var på den tida bare seks år gammel og helt i startgroppen. Den var liten og fattig, og dens ressurser var omkring ti-tolv faste *bramhacharis* og sann-yasins som bare eide det de sto og gikk i, og som arbeidet utrettelig på ren idealistisk basis. De var alle unge folk omkring vår egen alder, hovedsakelig mellom 20 og 30 år. I tillegg var det flere fra landsbyen og andre steder utenfra som sympatiserte med prosjektet, og som på frivillig basis hjalp til i perioder. Ashramen var i en gryende oppbyggingsfase på alle områder, og var i en aktiv prosess både med å skaffe mer land til utvidelse og å skaffe midler til husbygging.

All økonomi og finansiering var basert på pengegaver i forskjellige størrelser fra venner og sympatisører. Disse gavene kom uoppfordret gjennom tilfeldige besøkende til ashramen eller til Paramananda da han var ute på sine reiser, samt gjennom månedlige innsamlinger hvor enkelte sannyasins reiste vidt omkring til alle venner og bekjente for å appellere til dem om å yte en skjerv. I den situasjonen var det for så vidt nok at disse sannyasiene bare viste seg ved døra. For det er vanlig i India i slike tilfeller med en god velkomst, hvor husholdet ser på det som en stor ære å få et slikt besøk, og samtidig er glad for å få en mulighet til å gi noe og til å stille spørsmål til en kvalifisert person om åndelige emner. Det er tusenårige, sterke tradisjoner i India med å gi slike gaver til ashramer, og de fleste gode hinduer ser på det som sin plikt å gi etter beste evne til et godt og uegennyttig formål.

I tillegg til de som arbeidet der, bodde det på den tiden også syv-åtte foreldreløse gutter i ashramen, og nye kom til etter hvert. Ikke alle disse var helt foreldreløse, for i India regnes du som så godt som foreldreløs om du mister din far. I et overbefolket, patriarkalsk samfunn hvor det generelt ofte kan være tøft å overleve, hvor det er stor konkurranse om jobbene, og hvor kvinnene alltid stiller bakerst i køen og i beste fall bare kan få de jobbene som er dårligst betalt, er det å miste sin far som barn ofte katastrofalt. Det finnes heller ingen ryggdekning av sosiale støtteordninger fra det offentlige i underutviklede land som India. Og offentlige barnehjem kan ofte være marerittaktige. Resultatet blir derfor veldig ofte hjemløse gatebarn som er fritt vilt for de fleste. Banagram ashram ble derfor et meget godt tilbud for disse familiene og barna.

Ashramen besto i oktober 1984 av til sammen seks bygninger. I tillegg til de tre som er nevnt tidligere og som sto der under mitt første besøk i juni og juli 1983, var tre nye bygninger kommet til, slik at ashramens bygningsmasse altså var blitt fordoblet på det snau halvannet året som var gått i mellomtiden. De nye bygningene var foruten den bygningen hvor vi bodde, et kjøkken og en sykestue, hvor området syke hver dag kom og fikk diagnose, medisiner eller behandling helt gratis. Bortsett fra Paramanandas hytte, utgjorde alle disse bygningene sovesteder for den fastboende arbeidsstokken om natta. Enkelte sov også i landsbyen. Mer tilfeldige eller korttids overnattingsgjester sov som regel i kontorbygningen. De foreldreløse guttene bodde i rommet ved siden av Tripti Ma i samme bygning som vi utlendingene bodde, og det

Over: Paramananda (foran), Bjørn (til venstre), Asgeir og Glenn under det store banyan-treet i Banagram ashram, november 1984.
Foto: Devendranath.

Under: Paramananda og to småjenter fra landsbyen i forgrunnen. Bak fra venstre er Hari Maharaj (Brahmachari Sahajananda), Madan Maharaj (Brahmachari Chitbilasananda), og Swami Tapeswarananda. Bak ham er hytten hans under treet, og helt i bakgrunnen til venstre skimtes kontorbygningen. Helt til venstre i bildet er en av de foreldreløse guttene. Banagram ashram, november 1984. Foto: Asgeir Arnesson.

Over: Kontorbygningen i ashramen. Under: Paramananda og Devendranath i landsbyen hos familien Mukherjee. Begge fotos: BP.

fjerde rommet i den bygningen, som altså var rett overfor vårt på bakkenivå, ble i hovedsak brukt til lagerrom for poteter dyrket i ashramen. I tillegg til disse bygningene hadde det eldste medlemmet, Swami Tapeswarananda, som på den tiden var omkring 70 år gammel, bygget et lite og sjarmerende krypinn for seg selv inntil stammen av det store banyantreet ute på den store gårdsplassen.

Ashramens største aktivum og ressurs, som alt annet og alle andre hvilte på, var naturligvis Paramananda selv. Uten han hadde ingenting kommet til å skje, og ashramområdet ville ha forblitt det buskbevokste ødelandet som det var før han kom dit og ryddet det, og hvor ingen i landsbyen turte å bevege seg etter mørkets frambrudd av frykt for å støte på spøkelses. Helt i begynnelsen i 1978 ble det bare laget et bitte lite krypinn der for Paramananda i form av ei lita jordhytte, og de syv andre som var med ham, bodde i private hjem i landsbyen.

Det var i denne perioden han fortalte dem om sine store visjoner for en framtidig ashram på stedet. Den gang var

Mana, fra nabolandsbyen Samanthi, og Tapi Ma (brahmacharini Pabitra Prana), som var født og oppvokst i Banagram landsby, sammen med Paramananda under banyantreet i Banagram ashram, november 1984. Mana kom hver dag og hjalp til i ashramen, og hun også ønsket å tilegne all sin tid der, men Paramananda sa at det var hennes skjebne å gifte seg og stifte familie i dette livet.
Foto: Asgeir Arnesson.

det ingen som trodde på noe av dette – de så på det som urealistiske drømmerier, og bygdefolk så gjerne på Paramananda som litt eksentrisk og spesiell. Han bar heller ikke de karakteristiske og tradisjonelle, legitime, oransjefargede klærne til en sannyasin på den tida, men gikk kledd i hvitt som de fleste andre, og han var bare kjent som Robin Maharaj. Men alle likte ham veldig godt og respekterte ham, og han var på alle måter en interessant person som det hele tiden skjedde noe rundt, og som kunne mestre de fleste situasjoner og besvare de fleste spørsmål.¹⁾ De forsto fort at han var en meget uvanlig person med usedvanlige evner, for han kunne ofte fortelle alt i detalj om en persons liv – både fortid, nåtid og framtid – allerede ved det aller første møtet med denne personen, og han gikk ofte inn i ekstatisk tilstander for kortere eller lengre perioder. Han var på alle måter en bemerkelsesverdig person, men alle trodde han bare brukte store ord når han snakket om den framtidige ashramen som ville huse 500 foreldreløse barn og ha sin egen skole, sykehus, osv., som ville ligge rett utenfor landsbyen, ved siden av den store dammen og det gamle banyantreet.

På denne tiden gjennomgikk han også *nirvikalpa samadhi*, som ifølge indisk tradisjon er ansett som det absolutt mest ultimate eller endelige et menneske kan erfare av åndelig virkelighet. Det kalles også 'Selv-Realisering' eller 'Guds-Realisering'. Rent fysisk og relativt sett kan det vare bare i forholdsvis kort tid, men i sin fulle lengde er det vanligvis en prosess på tre uker. Yogier som ikke ønsker å bli født igjen går inn i denne bevissthetstilstanden ved slutten av sitt liv, som en forsikring mot at det ikke lenger finnes noen årsak for gjenedelse. Bare de som har en større misjon i denne verden, kan overleve det, for vanligvis «faller kroppen av som et visent løv» etter disse 21 dagene hvor din egen individuelle identitet blir forenet med det Absolutte, og egoet blir borte for alltid. Hvis et vanlig menneske som ikke kjenner til dette skulle komme over en person som var i *nirvikalpa samadhi*, ville han sikkert tro at denne personen var død fordi åndedrett og blodsirkulasjon omtrent ikke vil være følbare, samtidig som det ikke er noe aktivt sinn som kan fungere som medium mellom kropp og sjel.

Da dette tidspunktet kom til Paramananda, stengte han seg først inne i den lille jordhytta si i flere dager i strekk uten mat eller drikke. Men da dette gjorde landsbyboerne redde fordi det for dem var et ukjent fenomen, og de begynte å kaste stein på hytta for å få ham ut, flyttet Trishan ham en natt i all hemmelighet til sin egen landsby noen kilometer unna. Her kunne han få være helt i fred i ei lita hytte på eiendommen til Trishans familie, mens Trishan selv holdt vakt utenfor. Etter fulle tre uker i denne tilstanden var Paramanandas fysiske kropp i så dårlig forfatning at han måtte lære både å gå og å snakke igjen, og synet var så dårlig at han en stund etterpå måtte bruke sterke briller. Hele sanse- og bevegelsesapparatet var blitt satt kraftig tilbake under prosessen, og i tillegg hadde ei rotte forsynt seg av det ene låret hans slik at et flere kvadratcentimeter stort stykke var blitt borte. Men Paramananda ble snart helt restituert igjen og kunne fungere aktivt som før med sin usedvanlig gode helse. Ellers var det kjent blant Paramanandas nærmeste venner at han hadde mange *siddhis* – psykiske eller overnaturlige krefter – faktisk alle ti mulige, men at han ofret dem alle til Universets Mor før han gikk inn i *nirvikalpa*.

Paramananda leker med barn fra landsbyen, som pleide å komme i varierende antall hver eneste dag, på den store åpne plassen ved banyantreet. Swami Purnananda ligger på gresset under treet. Foto: Asgeir Arnesson, 1984.

Paramananda sammen med alle de foreldreløse guttene i ashramen på den tiden, med Murari Maharaj eller Brahmachari Niskamananda, som ved siden av Trishan var (og fremdeles er) daglig leder av Banagram ashram. Stående i midten rett bak Paramananda. Foto: Asgeir Arnesson, november 1984.

Banagram (bokstavelig «skog-landsby») var på den tiden en meget liten og fattig landsby hvor bare fem hindufamilier bodde og resten var santaler. Santalene er australoide folk som tilhører de opprinnelige stammefolkene på det indiske subkontinent. Disse folkene ble fortrent og undertrykt av de kaukasoide folkegruppene i den ariske kulturen som etter sigende innvandret til India i forhistorisk tid, og som dagens hinduer er etterkommere av.²⁾ Santalene sies å være «skinnende svarte» og har sitt eget språk, sin egen religion og sin egen kultur, og har i stor grad levd sitt eget liv langt ute på landsbygdene, hvor de tradisjonelt har livnært seg av jordbruk og husdyrhold.

Men et stadig ekspanderende hindusamfunn tok det meste av jord og landområder fra dem, og uten noen form for status i hindusamfunnet, havnet de aller nederst på rangstigen som kasteløse uten rettigheter. Dette har til dels forandret seg betydelig de senere årene i India, men den gang Robin som ung gutt vandret rundt i Bengal, sa han til seg selv hver gang han kom til en landsby med spesielt fattige og undertrykte folk, at han en gang skulle komme tilbake dit og hjelpe dem. Rent bortsett fra at han alltid tok de svakes parti, likte han veldig godt santalene og lærte seg deres vanskelige språk, som ikke tilhører den indo-europeiske språkgruppa. Og så snart ashramen ved Banagram var etablert, sendte han ut sine opplærte sannyasins til de stedene han hadde vært som ung og visste at behovet var ekstra stort, for å etablere nye ashramer. På den tiden Asgeir, Glenn og jeg var i Banagram, var det allerede minst fem slike nyopprettede ashramer andre steder i Bengal.

Paramanandas ashramer er spesielle ved at de fungerer som velferdssentre i tillegg til å være tradisjonelle ashramer. De er både barnehjem, sykestuer, behandlingshjem, gamlehjem, skoler og bibliotek for vanlige mennesker i omegnen, og samtidig også steder hvor søkende mennesker fra fjern og nær kan leve uforstyrret, få *satsanga* (åndelig samvær) og åndelig veiledning, og utføre sin *sadhana* i et inspirerende og stimulerende miljø. Paramanandas ashramer er trolig de eneste i India hvor du ikke finner et tempel med statuen av en eller annen guddom inni. Han sier at i hans ashramer er barnehjemmene, skolene og sykestuene templene, og at den høyeste form for tilbedelse av Gud er gjennom selvoppofrende tjeneste til andre, fordi hvert menneske er det levende symbolet på Gud.³⁾

Det er også de eneste ashramene hvor du vil se at alle sitter sammen og spiser, uansett kaste, kjønn eller tilhørighet. Det er utenkelig i India at en fra *brahmin*-kysten sitter ved siden av en santal eller annen kasteløs, blant de besøkende, og spiser. Og spesielt utenkelig at de skal spise mat laget av dem. Det er også utenkelig at en sannyasin spiser ved siden av en kvinne, eller at det i det hele tatt er fastboende og innvidde kvinner der. Det har hendt at Paramananda til og med har gitt lederansvar til kasteløse kvinner i sine ashramer – noe som ingen i det hele tatt kan forestille seg i det altfor konvensjonsrigide India. Alle slike meningsløse, men fast inngrodde, tusenårige skikker i hindusamfunnet, er fullstendig opphevet og forkastet i Paramanandas ashramer. De er virkelig friområder i mange sammenhenger, og han har på den måten klart å legge grunnlaget for en stille, sosial revolusjon i India.

For eksempel støttet han alltid de unge menneskene som kom til ham og var forelsket i hverandre, til «love-marriage» istedenfor til tradisjonelt arrangert ekteskap. I slike tilfeller ville han alltid invitere foreldrene til det forelskede paret slik at han kunne snakke med dem først. Og i de mer tradisjonelle, arrangerte ekteskapene, oppmuntret han alltid til giftemål på tvers av kaste-skillelinjene, og uansett alltid uten medgift. For alle disse foran-

dringene har han måttet tåle beinhard kritikk fra diverse såkalte «åndelige overhoder» i India, og andre med stor autoritet og innflytelse. Ingenting av alt dette visste verken Glenn eller Asgeir eller jeg noe som helst om da vi ankom ashramen i Banagram den høsten i 1984, men vi fikk erfare det meste av det litt etter litt som dagene gikk i den tiden vi var der.

FOTNOTER

1) Paramananda var faktisk kjent som en som kunne besvare alle, eller et hvilket som helst, spørsmål. Dette var såvisst også min egen erfaring med ham. Paramananda kunne alltid gi de mest utfyllende og fyldestgjørende svar på ethvert spørsmål han ble stilt, uansett hvilket emne det dreide seg om, åndelig eller verdslig. Og samtidig vet vi at han bare hadde fire års barneskole, samt at han ikke pleide å lese bøker.

Det hendte en ytterst sjelden gang at jeg opplevde å se ham ikke svare på et spørsmål han fikk (av verdslig karakter). Da forholdt han seg helt taus, men bare kort tid senere kunne han gi et fyldestgjørende svar. Jeg vet at han da trengte å konsentrere sinnet sitt på dette spesielle emnet en stund først, før han kunne svare. Noen ganger kunne han også få noen av oss som var sammen med ham til å lese en bok han var interessert i, for at vi etterpå kunne fortelle ham om den, slik som for eksempel da han ba min venn Torleif om å lese Salman Rushdis tykke bok «Sataniske vers».

2) Dette emnet er for tiden svært kontroversielt idet mange intellektuelle indere nå tar til orde for, støttet av de siste arkeologiske og andre vitenskapelige funn, at historiebøkene altfor lenge har holdt befolkningen for narr, og at den såkalt «ariske invasjonen» aldri har funnet sted. Da jeg en gang spurte Paramananda om realiteten av denne «ariske invasjonen», svarte Paramananda bare kort, med et smil: «Kanskje de alltid har vært her?»

3) Paramananda var alltid meget klar på dette, og det var et svært karakteristisk trekk ved hans ashramer. Spesielt likte han ikke statuer, men sa at bilder kunne være ok. I hans ashramer var det som regel et beskjedent *puja*-sted med bilder av Sri Ramakrishna, Sarada Ma og Swami Vivekananda. Et slikt *puja*-sted (med varierende innhold) finnes i så godt som ethvert hindu-hjem i India, hvor det er bønn og tilbedelse hver morgen og kveld – det er rett og slett utenkelig for en hindu å ikke ha dette i sitt bosted. Så det fantes naturligvis også for ashram-beboerne.

Men nå, etter at Paramananda ikke lenger er fysisk tilstede, synes det som om dette karaktertrekket er i ferd med å falme, spesielt i Banagram ashram hvor det er blitt bygget et gedigent tempel med nettopp en statue av Paramananda inni!

Parti fra Banagram ashram. Foto: Asgeir Arnesson, 1984.

ORDLISTE (forenklet)

brahmachari – mannlig utøver av *brahmacharya*.

brahmacharya – læretiden, eller den første av fire stadier i en hindus liv; selvdisiplin, spesielt i forhold til seksualitet.

brahmin – representant for den tradisjonelle preste- og lærerkasten i India.

maharaj – ‘stor konge’; respektfull tiltale og tittel på sannyasins og andre sannhetssøkere.

nirvikalpa samadhi – den form for *samadhi* som er uten noe objekt i sinnet og som ikke kan forklares, til forskjell fra *savikalpa* og andre former for *samadhi*. Etter fullstendig *nirvikalpa samadhi* er det ikke lenger noen årsak til gjenfødelse.

puja – tilbedelse ved rituale, og med ytre objekter, så som blomster, røkelse, mat og andre effekter.

sadhana – ‘som leder rett mot målet’; en persons åndelige sannhetssøken (som innbefatter personlig forpliktelse og øvelse); den samlede bestrebelse – fysisk, emosjonelt og åndelig – for å realisere livets høyeste mål.

samadhi – ‘forening’ (‘sette sammen’ eller ‘bringe til harmoni’); fullstendig absorpsjon i meditasjon; det åttende og siste trinnet i klassisk yoga.

satsanga – ‘samling om sannhet’; en populær samværsform med spørsmål og svar, mellom guru og disipler eller åndelig overhode og publikum.

siddhi – ‘perfeksjon’; ‘fullstendig oppnåelse av en ting’; vanligvis brukt som benevnelse i forhold til suksess i yoga; «overnaturlig kraft» eller evne.

Swami Chitbilasananda – en av Paramanandas sannyasins i Banagram ashram, best kjent som **Madan Maharaj**, som allerede har forlatt sin kropp; fetter av Paramananda.

Swami Devananda – en av Paramanandas sannyasins i Banagram ashram, best kjent som **Keshab Maharaj**; født og oppvokst i Banagram landsby, og fetter av Hari Maharaj og Tapi Ma.

Swami Purnananda – en av Paramanandas sannyasins, som er bestyrer av Paramanandas ashram i Raina.

Swami Sahajananda – en av Paramanandas sannyasins i Banagram ashram, best kjent som **Hari Maharaj**; født og oppvokst i Banagram landsby, bror av Tapi Ma og fetter av Keshab Maharaj.

Tapi Ma – navnet til en av de nærmeste kvinnelige disiplene til Paramananda, med sannyasini-navnet **Pavitra Prana**.

Fortsettelse følger i neste nummer i neste uke.